

Republika Hrvatska
Općinski sud u Kutini
Hrvatskih branitelja 1
44320 Kutina

Poslovni broj: P-9/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Kutini po sucu tog suda Lovorki Grahek, u pravnoj stvari tužitelja Bernarda Karadžića iz Kutine, Andrije Kačića Miošića 4, OIB:98830636108, kojeg zastupa punomoćnik Boris Kostić, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, Zagreb, Jurišićeva 4, OIB:87939104217, kojeg zastupa punomoćnik Jurica Barbarić, odvjetnik iz Vinkovaca, radi isplate, nakon glavne rasprave održane i zaključene 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja osobno i zamjenika punomoćnika tužitelja te odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 14. listopada 2026.

presudio je

I. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo isplatiti tužitelju Bernardu Karadžiću iznos od 1.744,12 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 12. lipnja 2023. do isplate, po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija tužbeni zahtjev tužitelja Bernarda Karadžića za isplatu iznosa od 3.546,03 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama u cijelosti te zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.744,12 EUR do 11. lipnja 2023., kao neosnovan.

riješio je

I. Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti.

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo naknaditi tužitelju Bernardu Karadži trošak parničnog postupka u iznosu od 1.125,00 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 14. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu protiv tuženikova pravnog prednika Nova hrvatska banka d.d. radi isplate u kojoj je naveo da je kao potrošač dana 20. kolovoza 2008. godine sklopio s prednikom tuženika Volksbank d.d. kao trgovcem Ugovor o kreditu broj 312237 (dalje u tekstu: Ugovor) i dana 18. veljače 2016. godine s prednikom tuženika Sberbank d.d. 1. Aneks Ugovora o kreditu radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje u tekstu: Aneks Ugovora). Ugovorom je tuženik tužitelju odobrio namjenski kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 53.650,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, uz rok otplate od 220 mjeseci, uz poček od 12 mjeseci, te redovnu kamatu po kamatnoj stopi od 4,15 % godišnje. Sukladno Ugovoru i početnom Otplatnom planu mjesečni anuiteti trebali su iznositi 360,22 CHF, i dospijevao bi u mjesečnim intervalima ovisno od dana iskorištenja kredita u cijelosti. Ugovorom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF). Tužitelj napominje da je odredbom čl. 18.2. Ugovora za slučaj spora ugovorena stvarna nadležnost suda u Zagrebu. U odnosu na navedenu odredbu, tužitelj ukazuje da je prorogacijska klauzula o mjesnoj nadležnosti u korist registriranog sjedišta banke, klauzula o kojoj se nije posebno pregovaralo, te samim time ništetna budući da, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača imajući u vidu vrijednost predmeta spora, udaljenost između prebivališta tužitelja i sjedišta tuženika i druge relevantne okolnosti. Takvo utvrđenje potvrđeno je i zaključkom usvojenim na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 5. studenog 2020. godine. Tužitelj je naveo da su odredbe Ugovora kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak nepoštene, a time i ništetne, što je utvrđeno pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1401/12, potvrđeno presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine. Temeljem odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača citirana pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene. Tužitelj je naveo da je tijekom otplatnog razdoblja tuženik, bez suglasnosti tužitelja, na ime porasta tečaja švicarskog franka u odnosu na hrvatsku kunu u razdoblju od 06. listopada 2008. godine pa sve do

30. rujna 2015. godine, neosnovano od tužitelja naplatio ukupno 5.290,15 EUR / 39.858,65 kn više od onoga što je tužitelj trebao platiti da je u istom razdoblju tuženik ugovorenu valutnu klauzulu vezao uz tečaj švicarskog franka na dan sklapanja Ugovora. Nepoštena odredba je ništetna od samog početka, što znači da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve ono što je od tužitelja primio uslijed primjene ništetnih odredbi Ugovora, odnosno dužan mu je vratiti razliku anuiteta koja je nastala primjenom ugovorene valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Pravo na povrat razlike anuiteta, s obzirom da je nastala primjenom ništetnih odredbi, prosuđuje se prema pravilima koja vrijede za stjecanje bez osnove, a koja potraživanja zastaraju u općem, petogodišnjem, zastarnom roku. Tužitelj je naveo da od tuženika potražuje razliku anuiteta za razdoblje od 2. siječnja 2008. godine pa do 30. rujna 2015. godine u ukupnom iznosu od 5.290,15 EUR (39.858,65 kn). Tužbenim zahtjevom tužitelj potražuje isplatu tog iznosa zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedine mjesečne iznose pretplate u utuženom razdoblju od listopada 2008. do rujna 2015. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je podneskom od 16. travnja 2025. postavio konačan zahtjev za isplatu iznosa od 671,73 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim kamatama tekućim od 30. rujna 2015. do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je prije svega istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda zbog toga što je člankom 18. predmetnog ugovora o kreditu sporazumno ugovorena mjesna nadležnosti suda u Zagrebu. Naveo je da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani iz razloga: što je potraživanje tužitelja u zastari, jer je provedena konverzija ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju, jer utvrđenja iz parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet tužbe, a sve i kada bi presuda iz parnice Potrošač bila primjenjiva, da niti tada nema mjesta izravnoj primjeni presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude VTS-a. Tuženik smatra da sve i kada bi presuda iz parnice Potrošač bila primjenjiva, da ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u parnici Potrošač. Naveo je da tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Naveo je da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP) te da je metoda kojom tužitelj postavlja zahtjev za isplatu neosnovana. Istaknuo je i prigovor prijeboja. Predložio je odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti. U podnesku od 29. srpnja 2025. tuženik je naveo da se protivi djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva.

3. S obzirom da se tuženik protivio djelomičnom povlačenju tužbe sud je temeljem odredbe članka 193. stavak 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP) odlučio o prvobitno postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja.

4. Sud je u postupku izvršio uvid u povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika (str. 8-61 spisa), Aneks br. 1 Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju založnim pravom broj 312237 radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF od 18. veljače 2016 (str. 62-69 spisa), Ugovor o kreditu broj 312237 od 20. kolovoza 2007. (str. 70-87 spisa), prometnu karticu po kreditu broj 312237 (str. 88-109 spisa), otplatnu karticu po kreditu (str. 110-115 spisa), plan otplate (str. 116-120 spisa) i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-23/25802-2 od 3. srpnja 2023. (str. 127 spisa), proveo je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po sudskom vještaku Kseniji Vrebac iz Siska (str. 211-221 spisa) i saslušanje tužitelja.

5. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev za isplatu iznosa od 5.290,15 EUR na ime preplate anuiteta po osnovi ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli u CHF sadržanih u Ugovoru o kreditu broj 312237 od 20. kolovoza 2007. zajedno da pripadajućim zakonskim zateznim kamatama obračunatim na pojedine mjesečne iznose pretplate u utuženom razdoblju od listopada 2008. do rujna 2015.

7. Nije sporno da su tužitelj i VOLKSBANK d.d. sklopili Ugovor o kreditu broj 312237 od 20. kolovoza 2007. (dalje: Ugovor) i to tužitelj kao korisnik kredita, a VOLKSBANK d.d. kao kreditor tuženik niti je sporno da je tuženik pravni slijednik VOLKSBANK d.d. (kasnije Sberbank d.d.). Čitanjem Ugovora utvrđeno je da je njime ugovoren stambeni kredit iz Programa poticane stanogradnje (članak. 1. Ugovora), da je ugovoren iznos kredita od 53.650,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Hrvatske narodne banke važećem na dan korištenja kredita (članak 2. Ugovora), s namjenom kupnje stana u Kutini temeljem Predugovora zaključenog između tuženika kao korisnika kredita i Agencije za pravni promet i posredovanje nekretninama u Programu poticane stanogradnje u Kutini (članka 3. Ugovora), s rokom otplate od 220 mjeseci uz počeku trajanju od 12 mjeseci koji nije uključen u rok otplate (članak 4. Ugovora), s redovnom kamatom od 4,3% godišnje, promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama banke (članak 5. Ugovora), uz otplatu kredita u 220 mjesečnih anuiteta u iznosu od 360,22 CHF plativo u kunama po srednjem tečaju za devize Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja (članak 11. Ugovora), uz zasnivanje založnog prava na nekretnini radi osiguranja otplate kredita, odnosno naplate svih tražbina iz ugovora (članak 12. Ugovora). Člankom 18. ugovora ugovorena je za slučaj spora nadležnost suda u Zagrebu.

8. Nije sporno niti da su pravni prednik tuženika Sberbank d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita sklopili u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15. – dalje: ZID ZPK/15) Aneks br. 1 Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju založnim pravom broj 312237, radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF od 18. veljače 2016. (dalje: Aneks) kojim su ugovorili konverziju kredita broj 312237 s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR te da je pritom utvrđena preostala neotplaćena glavnica koja iznosi 21.763,86 EUR u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 30.09.2015., a koji iznos se tuženik kao korisnik kredita obvezuje vratiti u roku i na način kako je utvrđeno predmetnim ugovorom i tim Aneksom (članak II. Aneksa). Također je utvrđeno da je ukupni iznos uplaćen radi namirenja početno utvrđenih anuiteta po ugovoru primjenom izračuna konverzije kredita s valutnom klauzulom u EUR i iznosi 39.288,72 kn po tečaju otplate kredita na dan 30.09.2015. te se smatra pretplatom koja će se koristiti za sukcesivno namirenja budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR, dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi (članak I. Aneksa).

9. Sporno je da li su odredbe Ugovora kojima je ugovorena valutna klauzula nepoštene, i posljedično tome, ništetne te postoji li pravna osnova za isplatom utuženih iznosa s obzirom na Aneks koji je sklopljen sukladno odredbama ZID ZPK/15. Sporna je i visina tužbenog zahtjeva, da li je nastupila zastara takvog potraživanja tužitelja te je sporna i mjesna nadležnost ovog suda.

10. Na pravni odnos stranaka koji je proizašao iz predmetnog ugovora o kreditu primjenjuju se odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine” broj 79/07, 125/07, 75/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje: ZZP/07). Odredbom članka 96. stavak 1. – 4. ZZP/07 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje

znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom članka 99. ZZP/07 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 100. ZZP/07 propisano je da ako ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i razumljivo te moraju biti lako uočljive. Odredbom članka 102. stavak 1. ZZP/07 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nadalje, odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Prema odredbi članka 7. ZOO sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. stavak 1. ZOO propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

11. Pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (potvrđenom u odnosu na prednika tuženika Sberbank d.d. presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.) utvrđeno je da je prednik tuženika Sberbank d.d. u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme zaključenja tih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, čime je tuženik postupio suprotno odredbi članka 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03., dalje: ZZP/03) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi članka 96. i 97. ZZP/07, tj. suprotno odredbama ZOO.

12. Odredbom članka 502.c ZPP propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. toga zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

13. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu

kolektivnih interesa i prava. S obzirom da je u sporu za zaštitu kolektivnih interesa i prava koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 utvrđeno da su nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzulu kojom je glavnica vezana uz valutu CHF, iz čega proizlazi da su te odredbe ništetne, u smislu odredbe članka 102. stavak 1. ZZP/07, valjalo je navedena pravna utvrđenja primijeniti i u ovoj parnici.

14. Uvidom u Ugovor utvrđeno je da se pravni učinci pravomoćne presude iz kolektivnog spora protežu i na odredbe članka 11. predmetnog ugovora, s obzirom da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen u razdoblju koje je obuhvaćeno tom presudom, kao i s obzirom da je njime ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

15. Na okolnost pregovaranja prilikom sklapanja predmetnog ugovora i davanja bitnih informacija vezanih za sporne odredbe iz tog ugovora u postupku je provedeno saslušanje tužitelja koji je u svom iskazu naveo da je predmetni ugovor sklopio 2007. godine sa Volksbankom radi kupnje stana u kojem i danas živi sa svojom obitelji. Nije bio vlasnik obrta niti poduzeća. Stan je kupio u programu poticane stanogradnje (POS) i mogao ga je podići kod tri banke koje su bile u ponudi, Splitske banke, PBZ d.d. i Volksbanke. Ocijenio je da je najbolja ponuda u Volksbanci i to u valuti CHF. U toj banci su mu rekli da je najpovoljnija kamata kod kredita u CHF. Tužitelj je naveo da je izričito pitao da li kod takvih kredita ima kakvih problema na što mu je u banci rečeno da ne, jer se na tržištu ništa ne zbiva. Naveo je da su ga u banci upozorili da se rata može promijeniti ovisno o promjeni LIBORA, ali ga nisu upozorili da bi mogla i znatno porasti. U banci su mu rekli da je CHF najstabilnija valuta na svijetu. Od banke je dobio gotov ugovor na potpis, on ga je pročitao i razumio, ali se taj ugovor nije mogao mijenjati. Kod javnog bilježnika je ovjerio ugovor ali mu javni bilježnik ništa nije govorio o rizicima ugovora o kreditu u CHF. Rata kredita mu je s vremenom porasla najviše 2012. godine. Rate su mu se skidale s plaće temeljem administrativne zabrane, ali je i pored toga vršio dodatne uplate u poslovnici tuženika zbog tečajne razlike. 2016. godine dobio je od banke jednu ponudu vezanu uz konverziju na koju nije pristao, a naknadno je dobio drugu ponudu koja je bila prihvatljivija i pristao ju je potpisati jer bi u protivnom i dalje plaćao enormne rate. Nakon toga je došao u banku gdje je dobio gotov ugovor o konverziji. Tim ugovorom mu se utvrdila i pretplata temeljem koje mu se smanjila rata kredita koju će plaćati ubuduće. Tužitelj je naveo da ne smatra da je potpisivanjem ugovora o konverziji u cijelosti obeštećen zato je i podnio predmetnu tužbu.

16. Iz iskaza tužitelja koji je ovaj sud u cijelosti prihvatio kao istinit jer je u skladu s drugim provedenim dokazima u postupku (ugovorom o kreditu, otplatnom tablicom, prometnom karticom po kreditu), a tuženik nije dokazao suprotno, sud je utvrdio da je tužitelj potrošač u smislu odredbe članka 3. t. 1. ZZP/07 jer je ugovor o kreditu sklopio radi kupnje stana u kojem živi sa svojom obitelji i to isključivo kao fizička osoba (a ne u svrhu poslovne djelatnosti), dok je pravni prednik tuženika trgovac u smislu odredbe članka 3. t. 2 ZZP/07 budući je kao bankarska institucija nudio kredite koja je jedna od njegovih osnovnih djelatnosti. Tuženik nije dokazao da je se prije zaključenja predmetnog ugovora pregovaralo o pojedinim odredbama ugovora, a iz navoda tužitelja da je od banke dobio gotov ugovor na potpis i da se taj ugovor nije mogao mijenjati proizlazi da tužitelj nije mogao pregovarati o odredbama ugovora. Iz navoda tužitelja da su ga u banci upozorili da se rata može promijeniti ovisno o promjeni LIBORA, ali ga nisu upozorili da bi mogla i znatno porasti te da su mu rekli da je CHF najstabilnija valuta na svijetu i da se na tržištu ništa ne zbiva proizlazi da prednik tuženika nije obavijestio tužitelja o specifičnim rizicima vezanima uz kredit u CHF,

odnosno da ga nije upozorio da bi mu mjesečna rata kredita mogla i značajno porasti uslijed rasta tečaja CHF. Tužitelj (po zanimanju elektrotehničar) kao osoba koja ne raspolaže znanjima o kretanju tečaja i prilikama na financijskom tržištu kao tuženik nije mogao predvidjeti odnosno znati za navedeni rizik zbog čega je bio u neravnopravnom položaju prilikom sklapanja ugovora.

17. Slijedom navedenog, a polazeći od pravnih utvrđenja presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. na koju se poziva tužitelj i kojima je ovaj sud vezan u ovom postupku, kao i činjenice da tuženik u ovom postupku nije dokazao da je prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu neposredno informirao tužitelja o svim rizicima ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima kao i da se o odredbama ugovora pojedinačno pregovaralo, sud je utvrdio ništetnost odredbe predmetnog ugovora u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF (članak 11. ugovora).

18. Odredbama članka 323. stavak 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, pa je u postupku valjalo utvrditi iznos koji je tužitelj isplatio tuženiku na temelju takve ništetne ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi koja se mijenja u skladu s odlukom tuženika o kamatnim stopama kreditora, kao i iznos koji je tužitelj isplatio tuženiku na temelju ništetne ugovorne odredbe o vezanosti valutom CHF.

19. Sud je na prijedlog tužitelja izveo dokaz financijskim vještačenjem po sudskom vještaku Kseniji Vrebac koja je svom nalazu i mišljenju navela da pozitivna razlika u plaćenim anuitetima koja je nastala zbog višeg tečaja CHF važećeg na dane uplate pojedinih iznosa, u odnosu na tečaj koji je važio na dan isplate kredita ukupno iznosi 39.858,69 kuna, odnosno 5.290,15 eura, da razlika između konvertirane glavnice i preostale glavnice kakva bi ona bila na dan konverzije kada se CHF glavnica pomnoži tečajem realizacije kredita, iznosi 719,99 kuna, odnosno 95,56 eura te da ukupne zatezne kamate koje su tekle na iznose utvrđene pretplate po osnovi promjene tečaja sve do dana konverzije temeljem odredaba ZID ZPK/15, odnosno 30.09.2015. iznose 1.744,12 eura. Razlika koja se dobije tako da se od tih ukupnih zateznih kamata odbije preplata priznata u konverziji temeljem odredaba ZID ZPK/15, iznosi - 4.713,98 eura (1.744,12 - 6.458,10) – negativan iznos. Ukoliko bi tužitelj trebao vratiti banci taj iznos, tada bi iznos kojeg tužitelj potražuje od tuženika temeljem preplaćenih anuiteta s naslova valutne klauzule u CHF od 5.290,15 eura trebalo umanjiti za 4.713,98 eura, te bi tužitelju u tom slučaju tuženik trebao isplatiti štetu u visini razlike između tih iznosa od 576,17 eura (5.290,15 - 4.713,98). U iznosu od 576,17 eura nije uračunata razlika u glavnica od 95,56 eura, te ukoliko bi sud odredio isplatu tužitelju i tog iznosa, tada bi ukupno tuženik trebao namiriti štetu tužitelju u iznosu od 671,73 eura. Vještak je naveo da je uvidom u dokumente Aneks broj 1 Ugovora o kreditu, Izračun konverzije i otplatne planove u CHF i EUR valuti, utvrdio da je konverzija kredita provedena sukladno metodologiji propisanoj zakonskim odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN102/2015).

20. Na nalaz i mišljenje vještaka prigovore je istaknuo samo tuženik, a kojima nije osporio matematički izračun vještaka, već su prigovori isključivo pravne naravi. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje navedenog vještaka kao stručan i obrazložen.

21. Tijekom ovog postupka prošireno vijeće od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. je na pitanje: "Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015 – dalje: ZID ZPK/15)

ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora? " odgovorilo: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od sklapanja temeljnog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

22. Prihvaćajući citirano pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ovaj sud smatra da tužitelj ima pravo na isplatu zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetne odredbe Ugovora vezane uz valutnu klauzulu u CHF. Naime, iako je tuženik na temelju sklopljenog Aneksa u izračun konverzije propisan ZID ZPK/2015 unio glavne iznose na ime ispunjenja nepoštene ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF, a koji su iznosi doista na temelju te nepoštene ugovorne odredbe sadržane u osnovnom ugovoru o kreditu bez osnove bili prešli u njegovu imovinu do dana 30. rujna 2015. kada su zajedno s ostalim iznosima uplaćenim radi namirenja anuiteta u skladu sa sklopljenim Aneksom iskorišteni za namirenje anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu s valutnom klauzulom u EUR, ostaje činjenica da je riječ o iznosima koje je tuženik držao bez pravne osnove od dana kada su mu plaćeni do dana obračuna konverzije (30. rujna 2015.). Budući da u skladu sa čl. 1115. ZOO -a nepošteni stjecatelj vraća stečeno bez osnove sa zateznim kamatama od dana stjecanja, tuženik je na dan obračuna konverzije (30. rujna 2015.) dugovao tužitelju zatezne kamate koje su na pojedine iznose koje je stekao na temelju nepoštene ugovorne odredbe osnovnog ugovora o kreditu tekle od dana kada ih je primio do dana obračuna konverzije (30. rujna 2015.) kada su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje obveze tužitelja preuzete valjanim Aneksom tom ugovoru, pa stoga na temelju navedene zakonske odredbe tužitelju pripada pravo na isplatu zatezne kamate od dana plaćanja pojedinačnih novčanih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredaba pa do dana kada su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje njegove obveze ugovorene Aneksom (30. rujna 2015.), a koje osamostaljene (uglavničene) kamate obračunate na preplaćene pojedinačne iznose na ime ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli od dana plaćanja do 30. rujna 2015. prema nalazu financijskog vještaka iznose 1.744,12 EUR-a.

23. U odnosu na tuženikov prigovor zastare ovaj sud je isti ocijenio neosnovanim. Naime, sukladno objedinjenom pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne

učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite, pa kako iz navedenoga proizlazi da zastarni rok za utuženo potraživanje počinje teći od pravomoćnog okončanja postupka kolektivne zaštite potrošača, a u odnosu na tuženika to je 14. lipnja 2018. kada je donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17, to je jasno da od tada pa do 12. lipnja 2023., kada je podnesena tužba u ovome predmetu, nije protekao zastarni rok od pet godina koji se u ovome postupku primjenjuje temeljem odredbe članka 225. ZOO-a.

24. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda valja reći da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed formuliranom obrascu o kojem se nije pregovaralo (kako to proizlazi iz iskaza tužitelja, a tuženik nije dokazao suprotno) te da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj, pa tako niti na sadržaj klauzule o nadležnosti. Budući je prebivalište tužitelja u Kutini, a sud čija je mjesna nadležnost određena ugovorom nalazi se u Zagrebu (članak 18. ugovora), dolaskom na sud u Zagrebu tužitelj bi zbog udaljenosti imao visoke troškove, a čime dolazi do znatne ekonomske neravnoteže ugovornih strana budući je tuženik bankarska institucija, a tužitelj fizička osoba koji je u predmetnom postupku tužitelj po osnovi potrošačkog ugovora. S obzirom na navedeno ovaj sud smatra da je odredba članka 18. predmetnog ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbe članka 102. stavak 1. ZZP/07.

25. S obzirom na ništetnost ugovorne odredbe koja sadrži prorogacijsku klauzulu valjalo je primijeniti odredbu članka 19. stavak 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15. i 52/16.) kojom je propisano je da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište.

26. Tužitelj je podnio tužbu pred sudom mjesta gdje ima prebivalište pa prigovor mjesne nenadležnosti nije osnovan, zbog čega je sud temeljem odredbe članka 20. stavak 1. ZPP odlučio kao pod točkom I. izreke rješenja.

27. Slijedom navedenoga, a polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., sud je utvrdio da tužitelj uslijed prethodno utvrđene ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije ima pravo na isplatu iznosa 1.744,12 EUR koji iznos predstavlja zatezne kamate na preplatu po osnovi ništetene valutne klauzule izražene u apsolutnom iznosu, a koje su obračunate od svake pojedinačne uplate pa do 30. rujna 2015.

28. U skladu sa odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a na iznos neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 12. lipnja 2023. pa stoga tužitelj na navedeni obračunati iznos zatezne kamate od 1.744,12 EUR ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 12. lipnja 2023.

29. Slijedom navedenog, sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 1.744,12 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 12. lipnja 2023. do isplate te je odlučeno kao u toč. I. izreke ove presude, dok je pod točkom II. izreke presude odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan u preostalom dijelu kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 3.546,03 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama u cijelosti te isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.744,12 EUR do 11. lipnja 2023. Valja dodati da tužitelju nije dosuđeno nešto drugo niti više od onoga što je u ovom predmetu utužio s obzirom da je u ovoj parnici kao potrošač zahtijevao punu (maksimalnu) novčanu restituciju zbog ništetnih ugovornih odredaba zajedno sa

zateznim kamatama na onaj novčani iznos koji mu pripada po osnovi restitucije, a sud je po službenoj dužnosti primjenjivao materijalno pravo u okviru činjeničnih navoda tužitelja i unutar granica postavljenog tužbenog zahtjeva.

30. Prilikom donošenja odluke o troškovima postupka sud je imao u vidu da se u predmetnom slučaju radi o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1014/18 od 20. listopada 2021., Odluka suda EU C- 224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-4029/2013 od 19. prosinca 2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja kondikcijski zahtjev zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepoštene ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18. srpnja 2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26. rujna 2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu spora kakav je predmetni - osnovanost kondikcijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

31. Dakle, tužitelju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti, s obzirom na to da se tuženik tijekom cijele parnice protivio osnovanosti osnove i visini tužbenog zahtjeva u cijelosti, pri čemu valja uzeti u obzir i isti vrijednosni razred postavljenog i prihvaćenog tužbenog zahtjeva u pogledu troškova zastupanja po punomoćniku-odvjetniku (od 1.744,12 EUR do 5.290,15 EUR– 100 bodova prema Tbr.7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - "Narodne novine" broj 138/2023, dalje: Tarifa) pa smatrati da u pogledu odbijenog dijela zahtjeva nisu nastali posebni troškovi. Sud je tužitelju na ime zastupanja po punomoćniku sukladno odredbama Tarife priznao troškove i to: za sastav tužbe traženih 200,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. u vezi Tbr. 54 Tarife), za sastav podneska od 30. siječnja 2025. (zaprimiteljen 31. siječnja 2025.) traženih 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. u vezi Tbr. 54 Tarife), za sastav podneska od 16. travnja 2025. traženih 150,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. u vezi Tbr. 54 Tarife), za zastupanje

na ročištu održanom 25. veljače 2025. traženih 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. u vezi Tbr. 54 Tarife), za zastupanje na ročištu održanom 9. rujna 2026. traženih 150,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. u vezi Tbr. 54 Tarife), odnosno ukupno 900,00 EUR, koji iznos uvećan za PDV od 25% ukupno iznosi 1.125,00 EUR, a koji je tužitelju dosuđen pod točkom II. izreke rješenja zajedno sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude koja je tužitelju priznata sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu jer je uvidom u spis utvrđeno da tužitelj nije platio pristojbu niti je pozvan na plaćanje pristojbe.

U Kutini 14. listopada 2026.

S u d a c
Lovorka Grahek

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

DNA:

1. Tužitelj po punomoćniku
2. Tuženik po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-99391**

Kontrolni broj: **Odd42-fe3eb-00faf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Kutini** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.